

KOMINTERNIN

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

VII

**MAAILMAN-
KONGRESSI**

SKP

**TAISTELUSSA LAAJAN
YHTEISBINTAMAN LUOMISEKSI
FASISMIA JA SODANVAARAA
VASTAAN, PROLETAARISEN
VALLANKUMOUKSEN
PUOLESTA**

KIRJA • PETROSKOI 1935

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen

SUOMEN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN
DELEGATION KOMINTERNIN VII MAAILMAN-
KONGRESSISSA ESITTÄMÄT LAUSUNNOT:

- 1) *Tov. ARVO TUOMISEN puhe
tov. Pieckin alustuksen johdosta*
- 2) *Tov. HANNES MÄKISEN puhe
tov. Dimitrovin alustuksen johdosta*
- 3) *Tov. J. LEHTOSAAREN puhe
tov. Ercolin alustuksen johdosta*

PETROSKÖI 1935
VALTION KUSTANNUSLIKE KIRJA

Финляндская Компартия
в борьбе за создание широкого единого фронта
против фашизма и военной опасности, за пролетарскую революцию

Printed in USSR

Отв. редактор А. Лехмус
Технич. редактор В. Финберг
Кирья № 145
Уполномоч. Главлита АКССР № В— 776
Тираж 4000.
Формат бумаги 82×110
3/4 п.л. Кол. зн. на п.л. 42.250
Гос. тип. им. Анохина. Петрозаводск, Пушкинская № 7
Заказ № 2294

Сдано в набор 16/VIII—35
Подписано к печати 31/VIII—35

Tov. Arvo Tuomisen puhe tov. Pieckin alustuksen johdosta

Minun tehtävänäni on lausua tälle kongressille Suomen taistelevan työväestön tervehdys, työväestön, jolla on jo takanaan yhden vallankumouksen kokemukset ja joka nyt määrätietoisesti kommunistisen puolueen johdolla valmistautuu uuteen vallankumoukseen.

Suomi kuuluu niihin maihin, joissa suurporvaristo pulan aikana turvautui fasistiseen diktatuuriin. Vuoden 1930 fasistikaappauksen suoritti suurporvaristo mobilisoimansa kulakkijoukon n.s. Lapuan liikkeen avulla. Tähän liikkeeseen saatiin mukaan joku määrä keskivarakasta ja köyhääkin talonpoikaista sekä takapajuisimpia maatyöläisiä ja maaseudun puolproletaareja. Agraaripulan äkillinen laajeneminen, vieläpä eräitä kulakkipiirejä käsittäväksi, saattoi maaseudun levottomaksi. Estääkseen talonpoikaiston kääntymisen pankkiherroja vastaan, tuhotakseen vallankumouksellisen työväestön poliittiset ja ammatilliset järjestöt ja siten painakseen palkat alas järjesti suurporvaristo fasistisen lapuanliikkeen tunnuksilla: ”Kommunisteja ja venäläisiä vastaan”, ”isänmaan, uskonnon ja kotien puolesta”.

Suomen fasistit voivat ylpeillä, että he ainakin muutamissa koiruuksissa ovat olleet tiennäyttäjiä, jopa itselleen Hitlerille ja Göringillekin.

Hehän järjestivät jo v. 1930 Rovaniemen kauppalassa Saksan valtiopäivätalon polttoa muistuttavan provokatioo-

risen murhapolton, vangitsivat sen johdosta suuren määrän syyttömiä työläisnuoria, kiduttivat heitä mitä petomaisimmalla tavalla ja lopuksi tuomitsivat moniksi vuosiksi kuritushuoneeseen. Suomen fasistit voivat ylpeillä työväen kirjapainojen hävittämisestä, työväen omaisuuden ryöstämisestä, työväentalojen polttamisesta, työväenliikkeen toimitsijain räökkäyksestä ja kyydityksistä. He voivat ylpeillä tuhansista työläisvangitsemisista, hirvittävästä vankilaterrorista sekä työläismurhista, joita he ovat tehneet sekä vankilamuurien sisällä että ulkopuolella. Katalat lahtaritekonsa ovat he aivan viime päivinä yrittäneet kruunata yhden Suomen työväenluokan uljaan ja rohkean taistelijan, punaisen komentajan, toveri Antikaisen teloittamisvaatimuksella ja uhkauksilla, josta rikoksesta he kuitenkin tähän mennessä ovat olleet pakotetut pidättäytymään työväen ja intelligenssin voimakkaan taistelun ja kansainvälisen työväen — eritoten ruotsalaisten ja amerikalalaisten toverien — voimakkaan solidarisuusliikkeen takia.

Tällaista on fasistinen komento Suomessa. Sisäpoliittisesti sen tarkoituksena on työväen luokkataistelun nousemisen estäminen niin poliittisella kuin taloudellisellakin alalla, jotta porvaristo saisi hillittömästi riistää työläisiä ja työtätekeviä talonpoikia. Säättämällä poikkeuslakeja ja siten kiristämällä terroria yrittää fasistinen porvaristo toteuttaa tätä ohjelmaansa. Ulkopoliittikka on niinkään täysin fasistista, kiihkoista, vain osaksi peitettyä sotavaruustelua Neuvostoliittoa vastaan. Suomen porvariston suhteet natsi-Saksaan lujittuvat yhä enemmän, mikä merkitsee Suomen sotkemista fasisti-Saksan neuvostovastaisiin hyökkäysvalmisteluihin.

Tärkeää apua Suomen suurporvaristolle fasistimullistuksen läpiajamisessa ovat antaneet taantumukselliset sosialidemokraattiset johtajat Tanner ym. He ovat hyväksyneet kuristuslakeja työväestöä vastaan. Silloin kun lapualaiset valmistivat ryntäystänsä, sosialidemokraattiset johtajat

kiristivät hyökkäyksiään vallankumouksellista työväestöä vastaan. Opportunististen petturiluopioiden avulla he hal-
kaisivat Suomen Ammattijärjestön. He tyrehtyttivät työ-
väen taistelutahdon, ensin uskottelemalla, ettei pulaa tule,
muuttaen tämän sitten uskotteluksi, ettei pula-aikana voi
taistella, vaan on "kaikkien luokkain" yhteisesti kannettava
pulan rasitukset. He kehoittivat työväenjoukkoja "rau-
hallisuuteen" ja fasististen roistotekojen sietämiseen.

**Kommunistinen puolueemme oli ainoa, joka kutsui
työväkeä taisteluun päällekkästä fasismia
vastaan.**

Mutta meidän on sanottava suoraan, ettei puolueemme
aikanaan nähnyt sitä konkreettista vaaraa, että ratkaiseva
siirtyminen fasismiin tulisi tapahtumaan väkivaltaisen
äkkirynnäköiden kautta eikä vähitellen aste asteelta. Olimme
lyöneet laimin varustautumisen fasistisen mullistuksen
varalle, niin että fasismi pääsi yllättämään puolueemme.
Tällöin näkyi selvästi työmme perusheikkous fasisti-
kumousta edeltäneeltä kaudelta. Olimme liian yksipuolisesti
rakentaneet vaikutuksemme legaalisen joukkoliikkeen, sen
toimitsijain ja lehdistön varaan. Ei siinä ollut vikaa, että
olimme voimakkaasti kehittäneet legaalista liikettä, vaan
siinä, että olimme laiminlyöneet illegaalisen ja legaalisen
liikkeen oikealla tavalla yhdistämisen, salaisen puolueen
järjestön kiinteän ankkuroimisen syvälle legaalisten järjes-
töjen sisälle ja laajojen työtätekevien joukkojen keskuu-
teen työpaikoille. Kun legaaliset toiminta-oikeudet riistet-
tiin, niin samalla katkesi suurin osa yhteyksistä joukkoihin.
Näin ollen fasistikaappauksen sattuessa puolueemme ei
pystynyt täyttämään tehtäväänsä joukkojen mobilisoi-
miseksi vastarintaan. Eduskuntaryhmämme vangittiin, kaikki
legaaliset lehtemme lakkautettiin, Suomen Ammattijärjestö

hajoitettiin ja työväen työpalkat kaikkialla poljettiin häikäilemättömästi alas.

Tämän iskun johdosta kiinnitti puolueemme v. 1930 jälkeisenä kautena ennen kaikkea huomionsa oikeisto-opportunististen virheiden arvosteluun ja lamaantumismielialain voittamiseen, puolueen järjestökoneiston uudistamiseen, yhteyksien jälleenrakentamiseen työväenjoukkoihin sekä tätä tietä fasismivastaisen taistelun nostamiseen. Fasistikumouksessa vielä jääneiden legaalisten toimintamahdollisuuksien hyväksikäyttöön ei kuitenkaan aluksi kiinnitetty tarpeeksi huomiota. Päätöksissä me puhuimme työn välttämättömyydestä sosialidemokraattisissa ammatillisissa järjestöissä, mutta itse asiassa toimintamme pysytti työväenjoukkoja erossa näistä järjestöistä, yritimme luoda voimakkaan illegaalisen ammatillisen järjestön ja sen kautta johtaa työväen taloudellisia taisteluja. Siinä emme kuitenkaan onnistuneet ja sen kautta vain jouduimme suuressa määrin eristetyksi sosialidemokraattisista työläisistä.

Ensimmäisinä vuosina fasistikumouksen jälkeen oli kuitenkin kommunistisen puolueen harjoittama rohkea agitatio omansa nostamaan puolueen arvoa työväenjoukkojen silmissä. Ankarasta fasistiterrorista huolimatta, vastoin sosialidemokraattien levittämiä alistumismielialoja rohkaisi puolueemme työväkeä joukkotaisteluun, osoittaen välttämättömyyden päättävästi taistella fasistidiktatuuria vastaan ja useissa tapauksissa myös näyttäen käytännössä, että tuollaisella taistelulla on myöskin mahdollisuuksia.

Käänte työssä ammatillisen liikkeen alalla. Huomattavia saavutuksia.

Mitä tärkeimmäksi käänteeksi puolueemme pyrkiessä joukkoliikkeiden aikaansaamiseen muodostui v. 1933 puolueemme KK:n tekemä päätös työn uudelleen järjestämisestä ammatillisen liikkeen alalla. Silloin asetettiin päättä-

västi kysymys ammatillisen liikkeen painopisteen siirtämisestä sosialidemokraattisten ammatillisten järjestöjen sisälle. Me asetimme rohkeasti kysymyksen vallankumouksellisten työläisten joukkomenosta reformistisiin ammatillisiin järjestöihin, huolimatta siitä, että ne vanhoihin, hajoitettuihin ammattijärjestöihimme verrattuina olivat suhteellisen pieniä. Nostimme tunnuksen: laaja yhteinen ammatillinen liike. Tällä alalla voimme nyt puhuakin huomattavasta menestyksestä. Suomen ammattiyhdistysten keskusliitto (SAK), jonka jäsenmäärä v. 1933 loppuun saakka pysytteli n. 15.000 ja jonka taistelukyvyistä ei kannattanut puhuakaan muuta kuin työväen taisteluiden hajoittajana, on puolueemme suorittaman työn kautta kohonnut lähemmäs 40.000 jäsenen järjestöksi, joka yhä voimakkaasti kasvaa. Parina viime vuotena on käyty runsaasti työtaisteluita. Viime vuoden aikana oli kaikkiaan 60 lakkoa ja tämän vuoden aikana jo 50 lakkoa. Tämän ohella on ollut vielä paljon enemmän sellaisia palkkaliikkeitä, jotka eivät ole johtaneet avoimeen lakkoon. Niihin on osallistunut kymmeniä tuhansia työläisiä. Monet työtaisteluista ovat olleet esimerkillisiä yhteisrintamataisteluita. Mainitsen vain Pietarsaaren, Myllymäen ja Orimattilan työläisten lakot, joissa työläisten eri ryhmien välisen yhteisrintaman ohella oli myöskin yhteisrintama työläisten ja talonpoikain kesken.

Nämä ammatillisen liikkeen alalla saavutetut menestykset osoittavat, että työmme uudelleen järjestely oli oikea ja tapahtui oikeaan aikaan. Ne osoittavat myöskin, että puolueellamme — fasistikaappauksen edellä tekemistään virheistä huolimatta — on juurensa syvällä Suomen työväenluokan keskuudessa. Suomen työväenluokka ei ole unohtanut, että se oli meidän puolueemme, joka ammattijärjestön välityksellä koko vuosikymmenen ajan 1920—30 johti laajoja lakkoliikkeitä, se ei ole unohtanut, että juuri kommunistit silloin vuosikausia taistelivat ammatillisen

liikkeen yhtenäisyyden puolesta sosialidemokraattisten johtajien ja porvariston hajotusyrityksiä vastaan. Tämän taistelumme merkityksen alkavat ymmärtää myöskin sosialidemokraattiset työläiset, jotka yhä suuremmassa määrin kannattavat meidän yhteistaistelun järjestämissä politiikkaamme.

V. 1933 puolueemme alkoi muillakin työaloilla kiinnittää vakavaa huomiota työhön sosialidemokraattisen työväestön keskuudessa. Painostettiin oikean suhteen välttämättömyyttä sosialidemokraattisiin työläisiin nähden. V. 1934 kesästä alkaen asetettiin kysymys yleisestä työn uudelleen järjestelystä työväen taisteluyhteyden luomiseksi fasismiin hyökkäystä ja sodanvaaraa vastaan. Tämä oli sitäkin välttämättömämpää, kun Suomen suurporvaristo ryhtyi uusiin hankkeisiin fasistidiktatuurin kiristämiseksi. Kun se v. 1930 kohdisti iskunsa pääasiassa Suomen ammattijärjestöä, kommunistista puoluetta ja sen johtamaa legaalista vallankumouksellista liikettä vastaan, niin nyt se alkoi varustautua iskemään myöskin sosialidemokraattisia työläisiä, näiden järjestöjä, tyytymättömiä talonpoikaisjoukkoja ja radikalisoituvaa kaupunkilaispikkuporvaristoa. V. 1930 pystytetyn fasistisen järjestyksen raamit ovat työtätekevien aktiivisen vastarinnan herätessä käyneet suurporvariston riisto- ja ryöstöpolitiikalle liian ahtaiksi ja sen takia se pyrkii yhä tiukentamaan diktatuuriaan ja luokkaterroria.

Edellä on jo mainittu, että

Suomessa on aikanut laaja työväenluokan, työtätekevien talonpoikain ja intelligenssin radikalisoitumisprosessi.

Tämän radikalisoitumisen pohjimmaisena syynä ovat seuraavat tekijät:

Ensinnäkin: työtätekevien suurryöstö ja riisto, minkä Suomen suurporvaristo on fasismiin turvin suorittanut

talouspulan aikana. Suurpääoma on pulan oloissa saalistanut kaikkien työtätekevien kerrosten kustannuksella entistä suuremmat voittosaaliit. Tämä on saattanut tapahtua vain alentamalla työläisten palkkoja suunnattomasti ja lisäämällä työvoiman ryöstökäyttöä, anastamalla työtätekevien talonpoikain omaisuutta suuressa mitassa ryöstöjen ja pakkohuutokauppojen muodossa, riistämällä entistä enemmän sivistyneistöä sekä muita välikerroksia. Tavaton kurjistuminen näiden kansankerrosten keskuudessa on ollut seurauksena fasistisesta politiikasta.

Toiseksi: fasistinen taantumus on paljastanut todellisen karvansa. Nyt se ei enää kohdistu yksinomaan kommunisteja ja vallankumouksellista liikettä vastaan, vaan se uhkaa kaikkien työtätekevien kerrosten elinehtoja ja poliittisia oikeuksia. Ennenkuulumaton kulttuuritaantumus ja fasistinen pimentolaisuus näyttää kyntensä taantumuskien, jumalanpilkkasyytteiden, fasististen kiihoituslakien, kuolemantuomiouhkan sekä kuohitsemislain muodossa. Tämä on omiansa pikkuporvarillisiakin kerroksia havahduttamaan aktiiviseen taisteluun fasismia vastaan.

Kolmanneksi. Mitä suurin merkitys työtätekevien vasemmistumiselle on työväen kansainvälisillä kokemuksilla. Saksan fasismien valtaantulo ja Hitlerin hirmuvalta ovat entistä selvemmin paljastaneet Suomenkin työtätekeville sen vaaran, mikä heille on fasistisesta valtakomennosta. Itävallan ja Espanjan työläisten sankarillinen taistelu fasismia vastaan ja sen jälkeen tapahtunut näitten maitten työväen nopea nousu tappiostaan ovat olleet omiansa sytyttämään ja nostattamaan työväen taisteluhenkeä Suomessakin. Ranskan kommunistisen puolueen johtama laaja yhteisrintamataistelu hyökkäävää fasistitaantumusta vastaan, jolla lyötiin takaisin fasismien ensi hyökkäykset, osoitti Suomen, kuten muidenkin maiden työväelle, että yhtenäisenä taisteleva työväenluokka voi fasismien hyökkäykset torjua. *Tov. Dimitrovin* rohkea

ja sankarillinen esiintyminen Leipzigin oikeudessa on erikoisesti rohkaissut Suomen työläisiä fasismivastaiseen taisteluun ja kohottanut suuresti kommunistien auktoriteettia fasismivastaisen taistelun esitaistelijoina.

Neljänneksi. Ratkaisevalla tavalla Suomen työväenluokan taisteluhengen nostattajana ja rohkaisijana on voitosta voittoon kulkeva Neuvostoliitto. Neuvostoliiton aseman vahvistuminen, se seikka, että se on kyennyt nostattamaan taloutensa ensimmäiselle tilalle maailmassa, kyennyt takaamaan työväenluokalle, työtätekeväälle maalaisväestölle sekä intelligenssille valtavimmat mahdollisuudet elämänsä kohottamiseen, se, että sosialistinen neuvostomaa johdonmukaisella rauhanpolitiikallaan on kyennyt muodostamaan jo laajan sodanvastaisen rintaman, tämä kaikki ei voi olla vaikuttamatta työtätekevien myötätunnon kasvuun Neuvostoliittoa kohtaan Suomessa kuten muissakin maissa. Se on omansa suuresti vahvistamaan kapitaalini iestä kantavain työtätekevien pyrkimystä vapauttaa itsensä siitä ikeestä, aukaista itselleen mahdollisuudet samanlaiseen valoisaan tulevaisuuteen, kuin Neuvostoliiton kansat ovat kommunistisen puolueensa johdolla saaneet itselleen.

Tästä jo huomaa, että

laajalla fasismivastaisella työtätekevien yhteistaitelulla on Suomessa mitä otollisin maaperä.

Vaikka sosialidemokraattisen puolueen virallinen johto, samaten kuin reformistisen ammatillisen liikkeen johto kynsin hampain vastustaa työväen fasismivastaisen yhteisrintaman luomista, alkaa sosialidemokraattisten työläisten osoittama harrastus yhteisrintamaa kohtaan olla jo niin suuri, ettei sosdem. johtajisto voi sitä enää suoralta kädeltä sivuuttaa. Sen jälkeen kun huomattava osa sosialidemokraattisia järjestöjä on työläisjäsenistönsä painostuksesta

hyväksynyt päätöksiä työväen yhteistaistelun järjestämisestä, niin sosdem. lehdistössä on alettu puhua paljon varovammin työväen yhteistaistelua vastaan, onpa eräissä sosdem. maaseutulehdissä yhteisrintamaa kannattaviakin kirjoituksia. Ammatillisen liikkeen johtajisto ohranan ohjeiden mukaan lähetti kaikille ammatillisille perusjärjestöille toimintaohjeen taistelusta kommunismin vaaraa vastaan. Tämä toimenpide nostatti ankaran arvostelun sosialidemokraattistenkin työläisten taholta. Suurissa ammatillisten järjestöjen kokouksissa, kuten Helsingin maalarien ja muurarien, vain muutama henkilö useasta sadasta osanottajasta äänesti SAK:n reformististen johtajain kierto-kirjeen puolesta, vaikka kokouksen osanottajista huomattava osa oli sosialidemokraatteja. Työväen painostuksesta ei sosdem. johto ole uskaltanut uhkaamiaan järjestöistä eroitustoimenpiteitä toimeenpanna.

Tätä vasemmistumista koettavat eräät sosialidemokraattiset keskustalaisjohtajat pidätellä vasemmistolaisilla fraaseilla. Mutta sosialidemokraattisen puolueen sisällä esiintynyt vasemmisto hakeutuu nopeasti selvälle fasismivastaisen taistelun tielle. Sosdem. puolue ei ole enää yhtenäinen Tannerin ja kump. ohjeita sokeasti noudattava joukko, siellä kehittyy voimakas työväen yhteistaistelua kannattava sivusta. Ensi kertaa on Suomessa myöskin havaittavissa suurempi pikkuporvarillisten, eritoten intelligenssipiirien, irroittautuminen taantumuksellisen suurporvariston talutusnuorasta. Ja erityisen tärkeä seikka on se, että työtätekevän talonpoikaistonkin tyytymättömyys ja aktiivisuus kasvaa. Eräissä tapauksissa on käytäntö jo osoittanut, että nämä työtätekevät kerrokset vastaavat kommunistien yhteistaistelukutsuun. Pikkuporvarillisten intelligenssipiirien aloittamaan kuolemantuomiota vastustavaan adressiliikkeeseen lähti mukaan puolueemme kehoituksesta laajat työväenjoukot, kehittäen tästä taistelusta todellisen joukkoliik-

keen, johon osallistui n. 125.000 työtätekevää. Fasistien järjestämät agitatsiotilaisuudet eräillä paikkakunnilla ovat muuttuneet kommunististen ja sosdem. työläisten fasismivastaisiksi mielenosoituksiksi.

Laajojen kansankerrosten radikalisoitumiseen ja liikehtimiseen vastaa suurporvaristo jatkuvalla fasistisen diktatuurinsa kiristämällä.

Tästä on osoituksena mm. parlamentin päätösvalan rajoittamistoimenpiteet n.s. talousneuvoston perustamisuhkan kautta, yhä lukuisempien fasististen taantumuslakien hyväksyminen ja käytäntöönotto, laaja kamppailu teloituslain käytäntöönottamiseksi, törkeä provokatio ja hillitön ohranan ajojahti SKP:tä ja sen parhaita toimitsijoita kohtaan. Jatkuvasti vangitaan, ohranan komeroissa rääkätään ja murhataan puolueemme työntekijöitä, jotka rohkeasti, pelkäämättä taistelevat sekä vankilassa että sen ulkopuolella petomaista fasismia vastaan.

Fasismi kiristää hyökkäystään myös Suomen ruotsalaisen kansanosan oikeuksien kimppuun. Kun v. 1930 fasistien johtohenkilöt julistivat ruotsalaista talonpoikaa kalastellessaan: "Eivät tämän maan pelot kysy, mitä kieltä kyntäjä puhuu", niin nyt fasistiset yllyttäjät käyvät kiihkeää kamppailua Suomen ruotsalaisen kansallisuuden oikeuksien ryöstämiseksi, yllyttäen suomalaista kansalliskiihkoa ja aktiivista taistelua siinä tarkoituksessa.

Suomen porvariston yhä selvempi orientoituminen imperialististen suurvaltojen, critoten Englannin käskyläiseksi ja fasistisen Saksan mielettömän sotapolitiikan kannattajaksi ja yhä kiihkeämpi sodan aineellinen ja ideologinen valmistaminen on niinikään fasistisen diktatuurin kiristymisen merkki. Suomen musta papisto, fasistilehdistö ja Saksan yleisesikunnan kanssa vehkeilevä suojeluskunta

ja armeijaupseeristo käy mitä häikäilemättömintä propä-
gandaa suur-Suomen puolesta. Maalailtaan oikein leveä
tulevaisuuden plaani, jolloin koko Neuvostoliiton pohjois-
alueet aina Uralia myöten liitettäisiin mokomaan läntisen
”kulttuurin” etuvartiomaahan.

Olisi kuitenkin aivan väärin nähdä Suomessa pelkäs-
tään fasismia ja fasististen pyrkimysten lujittumista. Yk-
sinpä porvariston ja fasistien omassakin leirissä esiintyy
ja syntyy vakavia ristiriitoja. Kun suomalaisen fasismin
joukkopohjaa yritetään laajentaa shovinistisella kiihoituk-
sella maan ruotsalaista vähemmistökansallisuutta vastaan,
herättää tämä kiihoitus ja hyökkäykset samalla vastusta
ruotsalaisen kansan pikkuporvariston ja erikoisesti intelli-
genssin piireissä. Talonpoikain vastustusliikkeen leviämi-
nen hajottaa porvaripuolueiden kannattajajoukkoa. Tämä
ei luonnollisestikaan voi olla heikentämättä porvariston
rintamaa, minkä kannattajina esim. ruotsalaiset miltei ko-
konaisuudessaan tähän asti ovat olleet.

Samalla kun me merkitsemme vakavasti huomioon
otettavina tekijöinä nämä porvariston sisäiset ristiriidat ja
käytämme niitä hyväksemme, samalla me toteamme, ettei-
vät ne suinkaan ole tärkein tekijä.

**Tärkein tekijä fasismin kukistamisessa on työväen
luokkataistelun voimistuminen ja kommunistisen
puolueen toiminta, sen johtama laaja yhteisrin-
tamataistelu.**

Siksi puolueemme nyt kiinnittää päähuomionsa laajan
fasismivastaisen yhteisrintamataistelun järjestämiseen. SKP
selittää, että se ei rajoitu vain työtätekevien oikeuksien ja
vapauksien puolustamiseen, vaan pyrkii se yhdistämään
koko työväenluokan taisteluun kaikkien demokraattisten
jätteidensä puolustamiseksi, joita vastaan fasismi nyt
hyökkää.

Me kehoitamme työläisiä joukkovoimin puolustamaan sosialidemokraattistenkin järjestöjen taisteluvapauksia ja toimintaoikeuksia fasistien hyökkäyksiä vastaan. Me kehoitamme kommunistista nuorisoa, joka on liian ahtaasti työskennellyt vain omassa joukossaan, solmimaan yhteyksiä sosialidemokraattisten työläisnuorten kanssa ja vaikuttamaan, että niistäkin järjestöistä tulisi fasismivastaisen taistelun elimiä. Me taistelemme kaikkien sellaisten työväen yhteistaistelujajarruttavien ennakkoluulojen voittamiseksi, joita on toiselta puolen sosialidemokraattisilla työläisillä, kun he epäilevät kommunistien vain taktikoivan, ja toiselta puolen yhä eräillä kommunisteilla, jotka pelkäävät yhteistoiminnassa sosdem. työläisten kanssa menettävänsä kommunistisen puhtautensa. Me taistelemme kaikilla rintaman osilla fasismia ja sodan vaaraa vastaan proletaarisen vallankumouksen puolesta.

Että puolueemme kykenisi tehtävänsä suorittamaan, tulee lakkaamatta taistella sen bolshevisoimiseksi. Siinä työssä meillä on erinomainen opettaja Neuvostoliiton kommunistinen puolue, sen ja koko maailman proletariaatin suuri johtaja tov. Stalin. Siinä ohjaa ja auttaa meitä välittömästi Kominternin Toimeenpaneva Komitea, kuten se on tähänkin asti tehnyt. Me uskallammekin Suomen työväestölle julistaa, että SKP kulkee horjumattomasti bolshevismin tiellä. Emmekä me epäile, etteikö SKP kykene johtamaan Suomen työväen edessä olevissa vallankumoustaisteluissa voittoon. Me tervehdimme tov. Antikaista ja niitä monia satoja parhaimpia taistelijoitamme, jotka sankarillisesti taistelevat fasistisissa vankilaheliveteissä, ja me tiedotamme heille: teidän puolueenne on terve, se vahvistuu ripeästi, se on iskuvalmis ja se iskee. Me uskallamme myöskin sanoa Suomen

fasistiselle porvaristolle, että teidän interventsio- ja Karjalan valtaussuunnitelmanne tulee päättymään proletaariseen vallankumoukseen, proletariaatin diktatuurin pystyttämiseen ja Neuvosto-Suomen luomiseen. **(Suosionosoituksia.)**

Tov. Hannes Mäkisen puhe tov. Dimitrovin alustuksen johdosta

Toverit!

Haluan Suomen työväenluokan kokemusten perusteella käsitellä seuraavaa kolmea kysymystä: vastarinnan merkitystä, liikehtimisten kehittämistä fasistidiktatuurin oloissa ja vihollisen voimien konkreettisen arvion merkitystä.

Ensimmäinen kysymys. Tov. Dimitrov painosti alustuksessaan sitä suurta merkitystä, mikä oli Itävallan ja Espanjan työläisten aseellisella taistelulla fasismia vastaan näiden maiden sekä koko kapitalistisen maailman työläisille. Jos fasismin valtaantulo Saksassa hälyytti Euroopan työläisiä, jos se avasi miljoonain silmät näkemään fasistisen hirmuvallan koko kaaneudessaan, niin aktiivinen, aseellinen vastarinta fasismia vastaan Itävallassa ja Espanjassa rohkaisi, elävöitti ja innostutti työväenluokan taistelua kaikissa maissa.

Vastarinnan ajatus heräsi ja voimistui

sellaisissakin, jotka fasismin tuloon olivat suhtautuneet kuin johonkin kiertämättömään kohtaloon, jotka olivat joutuneet sen passiivisuuden ja epäilyksen valtaan, mitä sosialidemokratia, trotskilaiset ja kaikenlaiset voimattomat horjujat Saksan tapausten jälkeen olivat kylväneet. Wienistä ja Asturiasta kohoavat taistelun liekit olivat se tulipatsas, minkä nähdessään heikot ja epäuskoisetkin, sociali-

demokratian lamaannusmielialojen tartuttamat saivat uutta voimaa ja luottamusta luokkamme voittoon.

Tätä vastarinnan osoittamisen merkitystä emme voi liian suureksi arvioida. Itävallassa ja Espanjassa kärsittiin kyllä tappio. Mutta se ei ollut tappio, mikä murtaa ja lamaannuttaa. Niin, oli kärsitty tappio, mutta oli kuitenkin pantu vastaan, ei oltu taistelutta antauduttu, oli taisteltu. Ja työläisten mieliin takoutui ajatus: seuraavalla kerralla me voitamme. **(Suosionosoituksia.)**

Tästä vastarinnan, vastaanpanon suuresta elävöittävästä merkityksestä on Suomen työväenluokalla arvokkaita kansainvälisen merkityksen omaavia kokemuksia.

Suomen työväen vallankumous v. 1918 päättyi tappioon ja sanomattoman ankaraan terroriin tappion jälkeen. Mutta viruessamme keskitysleireillä, joissa tovereitamme sadoin ja tuhansin ammuttiin, joissa nälkään kuolleiden luku nousi 15.000:een, ei mielessämme ollut tilaa pelolle ja lamaannukselle. Aivomme täytti vain yksi ajatus: uusi, voitollinen taistelu.

Ja kun me vapauduimme vankileireiltä, kävimme kuin uudestisyntyneinä työhön. Me olimmekin uudestisyntyneet. Kansalaissodan ajossa oli Suomen työväen parhaimmistosta karissut pois II Internationaalen kuona ja esille tulut kommunismin puhdas kulta.

Tappiomme suurimpana tuloksena oli kommunistisen puolueemme syntyminen.

Se, että emme v. 1918 taistelutta antautuneet — mikä antautuminen uhrien määrää tuskin olisi vähentänyt, sillä onko terrori nyt pieni niissä fasisisissa maissa, missä ei työväenluokka vakavampaan vastarintaan pystynyt? — se antoi meille sellaiset voimat, tarmon, uskalluksen ja kestävyuden työssämme, että me pian olimme rakentaneet

uudelleen mahtavat työväen luokkajärjestöt. Kahden vuoden sisällä oli vallankumouksellinen työväki vallannut sosialistisen nuorisoliiton, naisliiton, ammatillisten järjestöjen johdon käsiinsä ja perustanut vallankumouksellisen joukkopuolueen, mikä lukumäärällisesti saavutti sosdem. puolueen jäsenmäärän.

Minkälaisiin tuloksiin johtaa sensijaan vastarinnattomuus porvariston hyökätessä, sen me saimme kokea v. 1930,

jolloin puolueemme ei kyennyt osoittamaan joukkovastarintaa porvariston fasistista päällekkarkasta vastaan. Vaikka terrori v. 1930 ei ollut niin laajaa ja veristä kuin v. 1918, kesti yli kolme vuotta, ennenkuin kykenimme saamaan aikaan vähänkään laajempaa joukkoliikettä. Vastarinnattomuus aiheutti arkuutta, lamaanusta, pessimismia työväenluokan etummaisimmissakin aineksissa. Sosialidemokratian levittämät antautumismielialat, heidän teoriansa, että nyt on taantumuskausi, jolloin mitään ei voida tehdä, heidän kehoituksensa pysyä "rauhallisina" ja odotella parempia aikoja löysivät vastakaikua laajoissa työväestön piireissä. Eivät nämä lamaanusmielialat vieläkkään ole kokonaan hävinneet.

Näiden kokemusten merkitys ei koske vain Suomen työläisiä. Vastarintaa fasismia vastaan, sen jokaista, pienintäkin hyökkäystä vastaan ei koskaan saa laiminlyödä. Tämä ei tietenkään merkitse, että työväenluokan etujoukko olisi jokaisessa tilanteessa heitettävä epätasaiseen taisteluun, missä se vain joutuisi tuhotuksi — niinkuin suosittelevat ne pikkuporvarilliset tekovallankumoukselliset, jotka ammentavat luokkataistelukäsityksensä, ei Marxilta, vaan Don Quijoten kunniakäsikirjasta, jonka mukaan "kunnia" on pelastettava, vaikka sitten maailma tuhoutuisi. Meidän proletaarinen kunniamme ei ole mielettömissä uhka-

yriyksissä, vaan siinä, että me johdamme proletariaatin voittoon. Olosuhteiden pakottama perääntyminenkin ei ole häpeäksi, mutta perääntyminenkin on suoritettava taistellen.

On siis välttämättä osoitettava toimivaa vastarintaa jokaista fasismin hyökkäystä vastaan.

Työtätekevät älkööt taistelutta luovuttako ainoatakaan vielä jäljellä olevista demokraattisista oikeuksista ja vapauksista. Päinvastoin on niitä laajennettava. Jokainen toimenpide demokraattisia vapauksia vastaan on lyötävä takaisin. Vaikkei fasismin konkreettista hyökkäystä aina onnistuttaisikaan estämään, ei osoitettu vastarinta kuitenkaan ole vaikuttamatta taistelun myöhäisempiin vaiheisiin. Sen on kokemus osoittanut.

Toinen kysymys. Miten kuitenkin sellaisenkin negatiivisen kokemuksen jälkeen oli mahdollista nostattaa työväen mielialaa, saada aikaan liikehtimisiä, kehittää fasismi-vastaista taistelua? Miten on mahdollista raskaan terrorinkin oloissa kehittää joukkoliikettä?

Sitä ei saatu aikaan lahkolaispolitiikalla.

Siinä ei auttanut sanavallankumouksellisuus, ylimalkaisten taistelukutsujen heittäminen, joukkojen alkuvoimaisen liikehtimisen odottelu — kaikki ne ”juurtuneet pahheet”, joita tov. Dimitrov alustuksessaan niin voimakkaasti ja ansaitusti suomi, ja joista monet vaivasivat meidänkin toimintaamme v. 1930 jälkeisenä ensi kautena. Meilläkin oli lahkolaisuus osaksi rangaistusta aikaisemmista opportunistisista virheistämme. Osaksi aiheutui itseensä sulkeutuneisuutemme väärin ymmärretystä konspiratsiosta. Puoluemme järjestöt luulivat useasti parhaiten suojelevansa itseään ohranavainoilta ja provokatsiolta siten, että ne

täysin sulkeutuivat omaan kuoreensa. Mutta siten provokatsioni päinvastoin vain helpoittui, kun poliisin ei tarvinnut hakea kommunisteja kymmenien tuhansien työläisten joukosta, vaan voi se keskittää toimenpiteensä langan pään löytämiseen vain pienestä piiristä.

Kokonaan ilman tuloksia ei työmme tietenkään tänäkään kautena ollut. Saimme kehityksi verrattain laajan illegaalisen lehdistön, kykenimme järjestämään muutamia työttömäin joukkoesiintymisiä, jonkun onnistuneen laitto-man mielenosoituksen jne., mutta nämä esiintymiset jäivät yksinäisiksi, tilapäisiksi. Kun puolue kovasti ponnisteli, kun sen jäsenet uhrautuvasti panivat itsensä alttiiksi poliisipampuille ja vankilalle, saatiin suurten joukkojen lamaantuneisuuden ja välinpitämättömyyden jäähän aina silloin tällöin lyötyä joku avanto, pieni hengitysreikä, mutta se ei aiheuttanut suurta jäänlähtöä. Laajaa joukkoliikettä ei näillä keinoin voitu kehittää. Se oli mahdotonta, koska lahkolaisuuden jätteet pitivät meitä, etujoukkoa, eristetyinä työväen suuresta joukosta.

Siinähan lahkolaispolitiikan vika juuri onkin, että etujoukko kääntyy luokan puoleen ulkopäin,

yrittäen ikäänkuin kiskoa sitä nuorasta eteenpäin tai — vielä pahempi — vain huudellen sitä tulemaan perässään, useasti lisäksi äänenkantomatkan ulkopuolelta. Näistä lahkolaistendensseistä oli tehtävä loppu, ennenkuin saatoimme odottaa todellisia tuloksia saavuttavamme. Meidän kokemuksemme osoitti vielä kerran, että Luokan liikkeelle saamiseksi on lahkolaisuuden jätteetkin revittävä pois juurineen kommunistisesta puolueesta.

Tuloksia aloimme saavuttaa vasta yhteisrintamapolitiikan avulla, jota fasistikumouksen jälkeisten kolmen ensimmäisen vuoden aikana olimme vain sanoissa harjoittaneet.

Yhteisrintamataistelut alkoivat ensiksi kehittyä ta-
loudellisten, työväen jokapäiväistä elä-
mää koskevien kysymysten ympärillä. Lak-
koihin osallistuvat työläiset, joita johti kommunistisista ja
sosdem. työläisistä kokoonpantu lakkokomitea, näkivät elä-
västä kokemuksestaan, että yhteisesti taistellen voivat he
— vastoin sosialidemokratian levittämiä käsityksiä — pulan
oloissakin saavuttaa parannuksia oloihinsa. Muutamat me-
nestykselliset lakot vetivät esimerkillään mukaan toisiakin
työläisryhmiä, jotka samoin yhteistaistelun avulla ryhtyi-
vät etujaan valvomaan. Lakkoliike kehittyi laajaksi.

Tällaiset tulokset olivat mahdollisia vain

oikean yhteisrintamapolitiikan johdosta ammatilli- sessa liikkeessä.

Päätettyään v. 1933 kaikkien kommunistien ja vallan-
kumouksellisten työläisten liittymisestä sosialidemokraat-
tien fasistikumouksen aikoihin perustamiin uusiin amma-
tillisiin järjestöihin kehitti puolueemme taktiikkaansa edel-
leen siten, että pienet maanalaiset ammatilliset ryhmät lo-
petettiin kokonaan, luovuttiin rakentamasta erikoisia sul-
jettuja VAO:n ryhmiä, kehoitettiin työläisjoukkoja liittyy-
mään ammatillisiin järjestöihin niiden muuttamiseksi työ-
väen taistelujen saboteeraajista niiden järjestäjiksi. Te
näette, toverit, että olemme Suomessa alkanee suorittaa
sellaista käännettä kuin tov. Dimitrovin alustuksessa ja
teesien ammatillista liikettä koskevassa osassa suositellaan.
Me voimme omasta kokemuksestamme vakuuttaa, että
tämä kurssi on oikea. Suomen ammatillinen liike
elää pääasiassa meidän työmme ansiosta nyt voimakasta
nousukautta.

Yhteisrintamapolitiikkamme ammatillisen liikkeen alal-
la on samalla voimakkaasti edistänyt ja kaantumista
socialidemokratian sisällä.

Se on pohja, jolle me voimme rakentaa myöskin kysymyksessä yhteisrintamasta poliittisella alalla.

Sosialidemokratian oikeisto taistelee ankarasti yhteisrintama-ajatusta vastaan. Sen taantumuksellinen Tannerin johtama oikeistosipi tahtoo jo ennen enemmän tai vähemmän hitleriläismalliseen komentoon siirtymistä — mikä uhka Suomessa päivä päivältä lisääntyy — ”yhdenmukaistua”, toivoen palkaksi saavansa oikeuden säilyttää legaalisuutensa fasismin raaimmankin herruuden aikana. Tämä oikeisto menee niin pitkälle, että sen mielestä Saksan sosialidemokratian vika oli siinä, että se liian myöhään heittäytyi Hitlerin edessä polvilleen ja Ranskan oikeistososialidemokraatteja kehoittaa se eroamaan Ranskan sosialistipuolueesta ja perustamaan uuden puolueen, mikä ei olisi yhteisrintamassa kommunistien kanssa. Tälle politiikalleen johdonmukaisena äänestävät Tanner ja kump. hallituksen esittämien kiristyslakien puolesta ja tarjoavat yhteisrintamaa edistyspuolueelle ja maalaisliitolle. Suomen sosdem. oikeistijohto on esimerkki siitä, miten porvariston kanssa liittoutumisen politiikan välttämättömästi täytyy johtaa yhä pitemmälle ja pitemmälle fasismin edessä antautumisen tielle.

Tällaista taantumuksellista politiikkaa vastustavan vasemmiston voimistuessa on siihen rivijäsenten lisäksi liittynyt määrättyjä toimitsija-aineksiakin.

Tämän ylläkuvatun yhteisrintamapolitiikan avulla on päästy siihen, että sosdem. työläisten vakuutuksen mukaan syvin rajaviiva työväenliikkeessä ei enää kulje sosdem. ja kommunististen työläisten, vaan yhteisrintaman kannattajien ja sen vastustajien välillä.

Toverit! Olen kertonut näistä kokemuksistamme osoittaakseni käytännöllisin esimerkein, miten ainoastaan oikean yhteisrintamapolitiikan avulla on mahdollista lähestyminen sosdem. työläisiin ja miten erikoisen ratkaisevaa

osaa tässä näyttelee ammatillisen liikkeen taktiikka. Ei meidän puolueemme vielä ole tehnyt läheskään riittävästi tällä alalla. Erikoisesti poliittisten yhteisesiintymisten järjestäminen sotaa ja fasismia vastaan on vasta aivan alussaan. Toiselta puolen on siellä ja täällä jo esiintynyt oikeistolaisia virheitä yhteisrintamapolitiikassa, niin että yhteisrintama on käsitetty sopuiluksi ja kompromissoimiseksi sosialidemokratismien kanssa. Tämä oikeistolaisuuden vaaraa vastaan taisteleva, mikä on välttämätöntä, ei tietystikään saa johtaa meitä harhaan päätettävää v a s t ä m m e : yhteisrintaman luomisesta, laajentamisesta ja voimistuttamisesta.

Kommunistien on oltava aloitteentekijöinä yhteistaistelujen järjestämisessä.

Mutta se ei merkitse, että saisi lyödä laimin osallistumisen taisteluliikkeisiin, jotka tapahtuvat muiden kuin kommunistien aloitteesta, jos ne ovat suunnatut fasismia, sotaa ja pääoman hyökkäystä vastaan. Erikoisesti maissa, missä kommunistiset puolueet ovat illegaalisia, on suuri merkitys sillä, miten hyvin kommunistit osaavat tarttua sosialidemokraattien, pasifistien ja porvarillisten piirien alullepanemiin puolinaisiinkin liikehtimisiin tai vaikkapa demagoogisessa tarkoituksessa esille heittämiin tunnuksiin.

Toverit, тов. Dimitrovin loistavan alustuksen kirkkaimpia kohtia oli hänen esityksensä ideologisesti taistelusta fasismia vastaan. Haluan vielä kerran alleviivata, miten erikoisen tärkeätä on taistelu shovinismia vastaan, mikä on yksi fasismien tehokkaimpia aseita työtekevien vetämiseksi vaikutuspiiriinsä. Sen osoitti meille Saarim äänestys, vaalien tulokset Tshekkoslovakian saksalaisalueilla.

Erikoisesti on tämä kysymys polttava kaikissa Neu-

vostoliiton naapurimaissa, joiden kansoissa tsarismiin näitä kansoja vastaan harjoittama kansallinen sorto herätti vihaa kaikkea venäläistä vastaan. Tätä venäläisvihaa on porvaristo menestyksellisesti käyttänyt ja käyttää Neuvostoliittoa ja kommunisteja vastaan. Suomessa, Virossa, Latviassa, Puolassa — kaikkialla on porvariston valttina kommunisteja vastaan: kommunistit ovat venäläisten agenteja, kommunistit haluavat saattaa maamme uudelleen venäläisten orjuuteen, kommunistit ovat kansallisen itsenäisyytemme vihollisia.

Olemmeko me riittävästi taistelleet tätä valhetta vastaan. Emme, toverit, olemme lyöneet laimin paljon, mikä nyt on korjattava. Ensiksi: on selitettävä joukoille Neuvostoliiton kansallisuuspolitiikkaa. Sitä on välttämättä tehtävä enemmän kuin tähän asti. Toiseksi: meidän on avoimesti ja täydellä äänellä selitettävä joukoille se tosiasiassa, että kommunistit eivät halua vapautta vain oman porvaristonsa sortamille kansoille, vaan että he eivät ole kansallisia nihilistejä omaankaan kansallisuuteensa nähden.

Me kommunistit olemme Suomessa ainoat, jotka todella taistelemme Suomen riippumattomuuden puolesta,

myöskin sen riippumattomuuden puolesta Englannin tai Saksan imperialismista, joille Suomen suurporvaristo on myynyt maansa vuoronsa perään sen jälkeen, kun Venäjän proletariaatti bolsheviikkien johdolla kukisti tsarismiin ja tsaarin, jonka saappaita Suomen lapualaisten nykyiset johtajat siihen asti olivat nuoleskelleet. Me Suomen kommunistit edustamme kansaa, jonka lapsia me itse olemme, taistelussa kapitalistisia kansan sortajia vastaan. Me rakastamme Suomen työtätekevää kansaa, jonka onnen ja menestyksen puolesta me taistelemme henkemmekin uhal-

la ajaaksemme sen niskoilta ne loiseläjät ja ryöstäjät, jotka imevät sen elinmehuja ja asettavat esteitä sen vapaan kehityksen tielle. Ja kun lapualaishuligaanit haluavat esiintyä Nuijasodan kapinoitsijain jälkeläisinä, sanomme me: tietäkää huutia! Herrojen mestaamain talonpoikaisjohtajain Ilkan ja Poutun työn jatkajia eivät ole pankkiirien, kenraalien, tehtailijoiden ja kartanonherrojen ystävät ja kätyrit. Meidän päiviemme Ilkka, jonka päätä pyövelit himoitsevat, ei ole Kosola, vaan Toivo Antikainen. **(Suosionosoituksia.)**

Viimeinen kysymys. Tov. Dimitrov alleviivasi,

miten vaarallista on ylimalkaisuus, epäkonkreettisuus ei vain tunnuksissa ja agitatsiossa, vaan myös tilanteen arvioissa.

Suurena virheenä fasismivastaisessa taistelussa niin Saksassa, Bulgariassa kuin Suomessakin oli se, ettei aina tunnettu konkreettista vihollista, ei sen suunnitelmia, ei sen hyökkäyksen suuntaa ja vauhtia, että puuttui poliittista valppautta, niin että vihollinen pääsi yllättäen iskemään. Eikä kuitenkaan olisi ollut mikään mahdottomuus esim. meillä Suomessa jo paljon aikaisemmin nähdä, mihin suuntaan kehitys on kulkemassa. Jo v. 1929, mutta erikoisesti v. 1930 alkupuolella olisi meidän pitänyt nähdä, että suurporvaristo valmistelee äkillistä iskua työväenluokkaa vastaan. Kyllä me näimmekin, että terrori oli kiristymässä. Me tiesimme ja painostimme agitatsiossamme alituisesti, että Suomessa on vahvoja fasismia aineksia. Oikein oli myöskin, että me jo porvarillisen demokratian kautena vahvasti alleviivasimme tämän demokratian luonnetta porvariston diktatuurina. Mutta jo v:sta 1929 lähtien olisi meidän tullut koko paino keskittää siihen, että nyt on tapahtumassa syvä muutos, on lähestymässä porvariston voi-

makas päällekkarkaus, mitä vastaan on mobilisoitava kaikki työväenluokan voimat.

Mutta voimakkaiden fasismin ainesten olemassaolosta me vedimme käytännössä sen väärän johtopäätöksen, että siis mitään äkillisiä muutoksia ei enää tule tapahtumaan, vaan tulevat nämä fasismin ainekset vähitellen yhä lisääntymään, kunnes "liu'utaan" fasistidiktatuuriin. Olisi tullut vetää juuri päinvastainen johtopäätös, että koska fasismin ainekset jo nyt ovat niin voimakkaat, niin sitä suurempi on fasisminvaara ja sitä helpompi on porvariston käyttää tätä voimaansa raskaan iskun antamiseen työväenluokalle. Kun emme tätä nähneet, jouduimme yllätetyiksi.

Nyt ei puolueemme tee sitä virhettä. Vaikka Suomessa v. 1930 tapahtuikin fasistinen päällekkarkaus työväen kimppuun, emme enää sokeasti päättele: Suomessa tapahtui jo fasistikaappaus, mitään syvempää muutosta ei siis enää tule tapahtumaan. Ei, syviäkin muutoksia voi tulla ja on nyt todella tulossa. Fasismikaan ei ole mikään liikkumaton ja kerta kaikkiaan määrätty järjestelmä. Sen näemme erittäin selvästi nyt Puolasta, jossa jo v. 1926 lähtien on fasistinen diktatuuri, mutta jossa juuri nyt on käynnissä syvälekäypä muutos Puolan fasismin hitlerisöimisen suuntaan. **Samansuuntainen kehitys on käynnissä myöskin Suomessa.** Taas hyväksytään yksi fasistinen poikkeuslaki toisensa jälkeen. Nyt hyökätään jo sosdem. järjestöjenkin kimppuun, jotka v. 1930 vielä saivat olla verrattain rauhassa. Porvarillisia lehtimiehiä joutuu jo poikkeuslakien perusteella linnaan. Lapualaisroistojen väkivallanteot lisääntyvät, ja lapualaisuus yrittää laajentaa joukkopohjaansa harjoittamalla hillitöntä ajojahtia maan ruotsalaista kansallisuutta vastaan.

Mutta Suomessa eivät kasva ainoastaan fasismin voimat. Kasvaa myöskin tahto vastarintaan, rynnäkön aate kypsyä joukoissa.

Vastuunsa ja velvollisuutensa tuntien työskentelee puolueemme työväen yhteisrintaman ja antifasistisen kansanrintaman luomiseksi fasismia vastaan. Työväestö osoittaa jo vastarintaa pääoman hyökkäystä vastaan. Ensimmäiset askeleet kansanrintaman luomiseen on jo otettu. Yhä suurempaa vastakaikua saavat tunnukset: "Linnaan fasis-tiset maantieryövärit ja heidän rahoittajansa!" "Kumoon kaikki kiristyslait!" "Alas kaikki kansalaisvapauksia rajoittavat lait, pykälät, säädökset ja asetukset, jotka vain tasoittavat tietä fasistiselle hitleriläiskomennolle!"

VII maailmankongressin bolshevistista linjaa noudattaen kykenee SKP kokoamaan laajat joukot taisteluun fasismia, sotaa ja pääoman hyökkäystä vastaan. Se lähentää meitä myöskin loppupäämääräämme, lähentää vapaan, sosialistisen neuvostotasavallan luomista. **(Voimakkaita suosionosoituksia.)**

Tov. J. Lehtosaaren puhe tov. Ercolin alustuksen johdosta

Toverit! Taistelussa rauhan puolesta käsittää Suomekommunistinen puolue yhdeksi tärkeimmäksi tehtäväkseen maansa suurporvariston sotapolitiikan paljastamisen laajoille kansankerroksille, joille sota tuottaa vain suuria kärsimyksiä, puutetta ja kurjuutta. Suomen suurporvariston sotapolitiikan ja sen seurausten selvittäminen ja toiselta puolen Neuvostoliiton johdonmukaisen rauhanpolitiikan tunnetuksi tekeminen muodostaa tärkeän lähtökohdan joukkojen mobilisoimiseksi laajaan ja voimakkaaseen taisteluun rauhan puolesta.

Suomi on pieni maa, mutta maantieteellisen asemansa vuoksi on sillä erityisen tärkeä osuus imperialististen suurrosvojen kätyrinä ja kansainvälisen taantumuksen tukikohtana tulevan imperialistisen sotarintaman pohjoissiivellä hyökkäyksessä Neuvostoliittoa vastaan. Sentähden ovat sodan pääsyyttäjät, Saksa ja Japani, kiinnittäneet Suomeen suurta huomiota. Kuten täällä jo toveri Krumin mainitsi, on Suomi asettunut itäsopimusta vastustavalle kannalle. Jos emme ota huomioon Englantia, joka monella tavalla tukee Saksan varusteluja on Suomi tällä kertaa Puolan jälkeen aktiivisin ja avonaisin Japanin ja Saksan sotapolitiikan kannattaja Neuvostoliittoa vastaan. Suomen kohdalta toistuu jälleen se, mistä Lenin puhui v. 1919 lopulla, "että Suomelle luvattiin niin ja niin monta mil-

joonaa puntaa, niin ja niin suuri kappale maata ja sitä ja sitä hyvää”, jos se sotisi Neuvostoliittoa vastaan. Ero on nyt vain siinä, että silloin oli lähimpänä toimenantajana Englannin imperialismi, mutta nyt hitleriläinen fasismi. Sen jälkeen kun Saksan vallankumous v. 1918 vapautti Suomen saksalaisesta kuninkaasta ja Saksan imperialismiin holhouksesta, on se kulkenut Englannin imperialismiin vanavedessä. Nyt se on jälleen muodostumassa Saksan vasalliksi niin kuin se oli v. 1918.

Suomen suurporvaristo pyrkii fasistisen Saksan avulla toteuttamaan koko Neuvostovallan olemassaoloajan hautomiaan valloitus suunnitelmia. Jo v. 1918 julisti silloinen porvariston vastavallankumouksellisen armeijan päällikkö ja nykyinen Suomen puolustusneuvoston puheenjohtaja kenraali Mannerheim: ”Minä vannon, etten pane miekkaani tuppeen, ennenkuin viimeinen Leninin soturi on karkoitettu sekä Suomesta että Neuvosto-Karjalasta. Me luomme nyt mahtavan, suuren Suomen.” Silloin täytyi kenraali Mannerheimin vastoin valaansa kuitenkin pistää miekkansa tuppeen Karjalaa valloittamatta. Yhtä huonosti ovat myös päättyneet Suomen porvariston v. 1919 ja vv. 1921—1922 Neuvosto-Karjalaan tekemät hyökkäykset. Mutta sen luonnonrikkauksia ei se siitä huolimatta ole voinut unohtaa.

Suomen vallankumouksellinen proletariaatti on aina taistellut ja taistelee tälläkin hetkellä maansa suurkapitalistien, suur-Suomi-suunnitelmien toteuttamista vastaan. Se kannattaa kyllä yhteistyötä niin Karjalan kansan kuin muidenkin Neuvostoliiton kansojen kanssa, mutta tämä yhteistyö ei saa perustua mihinkään imperialistiseen valloitukseen, vaan kahden vapaan kansakunnan vapaaehtoiseen sopimukseen. Täysin vapaan sopimuksen tekoon on Suomen kansa kelvollinen vasta silloin, kun sen työtätekevää väestö on Karjalan kansan esimerkkiä seuraten kukistanut maastaan valloitushimoisen suurporvariston vallan.

Suomen ulkopolitiikan viralliset edustajat ovat voimiensa

mukaan koettaneet peitellä Suomen valmistamista Hitlerin Saksan hyökkäyksen tukikohdaksi. Itse puolustusneuvoston puheenjohtaja Mannerheim piti äskettäin porvarillisille sanomalehtimiehille luennon, miten Suomen ulkopoliittisista suhteista on nyt kirjoitettava. Saksaan orientoitumisesta ei saanut avonaisesti puhua. Samoin heinäkuun alussa pitämässään puheessa väitti hallituksen pääministeri, että "Suomen ulkopoliittikka on ehdottoman puolueettomuuden politiikkaa".

Me tiedämme kuitenkin, ja herra pääministeri ja Suomen suurporvaristo tietävät myös aivan hyvin, että nykyisessä jäännittyneessä kansainvälisessä tilanteessa ei kukaan todellinen rauhan puolustaja voi olla puolueeton suhteessa sodan lietsojiin ja sen alkajiin. "Puolueettomuus" Japanin ja Saksan hyökkäysaikaan nähden merkitsee asiallisesti niihin yhtymistä, kuten täällä тов. Ercoli alustuksessaan osoitti. Niin käsittää asian myös Suomen porvaristo. Pääministerin oman puolueen maaseutulehti "Turun Sanomat" mm. totesi, että pääministeri on puheellaan julistanut "Suomen periaatteellisen asettumisen Saksan, Japanin ja Italian kannalle". Eräs toinen lehti, "Pienviljelijä", sanoo vielä selvemmin, että "kieltäytymällä tulemasta mukaan ns. itäsopimukseen, on Suomi asiallisesti katsoen varannut itselleen tilaisuuden sopivan tilaisuuden tullen ryhtyä aktiiviseen toimintaan idässä". Tämä on Suomen suurporvariston ns. puolueettomuuden todellinen sisältö.

Tästä huolimatta sosialidemokraattiset johtajat, jotka v. 1933 puoluekokouksessaan teettivät päätöksen, että heidän puolueensa ei ole maanpuolustuksen vastustaja ja että sitä eivät sido edes II Internationaalen päätökset, ovat lehdistään vaatimalla vaatineet työläisiä uskomaan ulkoministerin ja pääministerin vakuutuksiin. Monella muullakin tavalla koettavat ne tuudittaa vaikutuksensa alai-

sena olevia joukkoja välinpitämättömiksi rauhan puolesta käytävää taistelua kohtaan ja osallistuvat itse monella tavalla porvariston sotavalmisteluihin.

Suomen suurporvariston ja sen hallituksen liittoutumista Hitlerin Saksan ja sen liittolaisen Puolan kanssa todistaa kokonainen sarja tapahtumia ja tekoja, joita sanomalehtimiehille annetut neuvot eikä diplomaattinen kieroilukaan ole kyennyt tekemään näkymättömiksi. Mainitsemme niistä vain tärkeimmät:

1) Kun Suomen hallituksen oli määrättävä kantansa itäsopimukseen, matkusti sen ulkoministeri kiireellisesti Puolaan, joka jo sitä ennen oli ilmoittanut olevansa sopimusta vastaan. Sieltä toi ulkoministeri sen "puolueettomuus"-teorian, jota pääministerikin puheessaan julisti.

2) Sanomalehtien Genevestä saama sähkösanoma kertoi pian sen jälkeen, että Suomen ja Saksan välillä olisi jo olemassa valmis sotaliitto.

3) Näinä päivinä on Helsingissä vierailut Saksan hallituksen lähettämä Göringin maatilalla kesälomansa viettänyt Puolan ulkoministeri Beck, jolla saksalaisten lehtien mukaan on suoritettavanaan kaksi tärkeää tehtävää: a) saada aikaan Puolan ja Suomen välillä kiinteämpi yhteistoiminta taistelussa itäsopimusta vastaan, ja että Suomi vaikuttaisi myöskin Viron, Liettuan ja Latvian tähänastisen kannan muuttamisen puolesta; b) saada Suomen hallitus solmiamaan merisopimus Puolan ja Saksan kanssa.

Miten suuria asioita merisopimuksessa aiotaan ratkaista, voi päätellä Suomen äärimmäisten fasistilehtien paljastuksesta, että Suomi suunnittelee Ahvenanmaan saarten sekä Pohjoisen jäämeren rannoilla olevan Petsamon linnoittamista Neuvostoliittoa vastaan vastoin kansainvälisiä sopimuksia. Jo viime vuonna teki kenraali Mannerheim Ahvenanmaan linnoittamisasiassa useita matkoja Berlinin kautta Lontooseen. Englannin avulla tapahtuvaa Petsamon lin-

noittamista valmistellen luovutti Suomi myös viime vuonna englantilaiselle yhtymälle siellä nikkelikonsession, jonka Suomen porvariston omat sanomalehdet jo silloin selittivät poliittiseksi konsessioksi.

4) Tänä keväänä vieraili Saksan sotaministeri Blomberg Suomessa tutustumassa sen sotalaitokseen, puhumattakaan monista molemminpuolisista upseerivierailuista. Kun Englannin merisopimus tuli tunnetuksi, ilmaisivat Suomen suurporvariston lehdet heti ilonsa siitä, että Saksasta tulee Itämeren voimakkain merivalta. Saksan uusi laivasto rakennetaan pääasiassa sitä silmälläpitäen, että se voi liikkua Suomen laajan rannikon saaristoissa, jotka ovat lähimpiä tukikohtia taistelussa Neuvostoliittoa vastaan. Tänä kesänä vieraili Suomen sotalaivasto jo Kielissä.

5) Suomen hallitus rakennuttaa suuria lentokenttiä Saksan ja Englannin lentokoneita varten ja suuria laiva-veistämöjä Saksan ja Englannin sotalaivojen korjaamista varten. Ovatpa sanomalehdet väittäneet Suomessa rakennettavan vedenalaisia laivoja Saksan tarpeeksi.

6) Saksa on ilmoittanut sijoittavansa Helsinkiin pohjoismaita varten olevan sotilasasiamiehensä, joka tähän saakka on asunut Tukholmassa.

7) Suomi täydentelee kovalla kiireellä sotavarustelujaan. Laivastoa lisätään englantilaisten asiantuntijain tekemän suunnitelman mukaan, maan keskukseen on perustettu lentokonetehdas ja saksalais-ruotsalaisen Bofors-yhtiön haaraosastona tykkitehdas, joka nyt saksalaisen pääoman avulla on muuttumassa neljä Suomen suurinta metallitehdasta ja sotatarvetehdasta käsittäväksi trustiksi. Kolmas osa valtion budjetista menee sotavarusteluihin, mutta äskettäin työnsä päättänyt ns. valtiotalouskomitea ehdottaa eräiden sosdem. myötävaikutuksella vielä siihen myönnettäväksi 1675 milj. markan lisämäärärahan 7 vuoden aikana. Koetellakseen nyt päätetyn sotalaitoksen uudelleenjärjestelyn tuloksia järjesti hallitus tänä vuonna ensimmäiset

yleiset reserviläisten harjoitukset, että saataisiin "sitä tärkeää yksityiskohtaista kokemusta, joka on välttämätöntä mahdollisen liikekannallepanon sattuessa", kuten maalaisliiton "Ilkka" vaatimattomasti huomautti.

Hitlerin fasismi on löytänyt Suomen suurporvaristossa täysin vertaisensa apurin häikäilemättömyydessä ja vihassa Neuvostoliittoa kohtaan. "Suomen porvaristo vihaa bolshevikkeja kaikin voimin, niinkuin vain työläisten petomainen riistäjä voi vihata työläisiä, jotka sen kukistivat", sanoi Lenin v. 1919 VII yleisvenäläisessä neuvostojen edustajakokouksessa. Tämä pitää paikkansa vielä tänäkin päivänä. Suomen suurporvaristoa ei kannusta sotaan vain epävarmat toiveet Neuvosto-Karjalan valloittamisesta Saksan ja Japanin avulla. Vielä enemmän sitä kannustaa siihen uuden vallankumouksen pelko omassa maassa. Se tietää, että Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön suuret saavutukset ovat Suomenkin työläisille ja köyhille talonpojille alituisena rohkaisijana uuteen vallankumoukseen. Sen tähden vihaa Suomen suurporvaristo niin raivoisesti Neuvostoliittoa, bolshevikkeja ja sen tähden tahtoo se sodallakin häiritä Neuvostoliiton eteenpäinmenoa.

Interventsiosodissa Neuvostoliittoa vastaan on sillä laajemmat kokemukset kuin minkään muun maan porvaristolla. Vielä silloinkin kun Englannin, Ranskan ja Puolan oli täytynyt luopua niistä, ja kun Suomikin jo oli allekirjoittanut rauhansopimuksen Neuvostoliiton kanssa, vielä silloinkin lähetti Suomen porvaristo vv. 1921—22 hallituksen varastoista aseistetun joukko-osaston ryöstämään ja polttamaan Neuvosto-Karjalan kyliä. V. 1931 yrittivät sen sotakiikkeitä ainekset edistää sodan syttymistä provokatsiolla, jolle vain japanilaisten upseerien teot idässä vetävät vervoja. Yleisesikunnan päällikkö Valleniuksen määräyksestä ja esikuntaupseerien järjestämänä yritettiin entinen pre-

sidentti Ståhlberg kuljettaa Neuvostoliiton puolelle, siellä murhata ja sitten syyttää siitä bolsheviikkeja. Vain satuma esti teon loppuun saakka toteutumasta. Yleisesikunnan päällikkö tuomittiin ensin kolmeksi vuodeksi vankilaan, mutta nykyinen presidentti armahti hänet ja määräsi maksettavaksi suuren vuotuisen eläkkeen.

Kansan mielialan muokkaamiseksi harjoittaa Suomen suurporvaristo mitä häikäilemättömintä shovinistista kiihoitusta, joka aivan avoimesti kohdistetaan Neuvostoliittoa vastaan. Sotamiesten ampumataulutkin on pantu esittämään puna-armeijalaista. Aivan vakituinen kiihoitusaihe ovat Neuvostoliittoon kuuluvat suomensukuiset kansat. Viime kuun alussa aivan Neuvostoliiton rajalle järjestetyssä kiihoitusjuhlassa kiihoitti mm. eduskunnan puhemies Kallio väestöä Neuvostoliittoa vastaan näiden kansojen muka sorretulla asemalla. "Tätä muistaen on konsulimme valvottava", päätti herra puhemies hyökkäyksensä. Saksan kansallissosialistien aarialaisteoriaa matkien uskottelevat suomalaiset sotakiihkoilijat, että "Suomen heimo on alkujaan suurta sukua", joka historian jaloissa on pirstoutunut ja jonka yhtymisen tiellä on muka Neuvostoliiton olemassaolo.

Armeijan fasisoimisen, josta toveri Ercoli täällä mainitsi, on Suomen porvaristo suorittanut kenties taitavimmin kuin useimpien muiden maiden porvaristo. Yhtenä takeena siitä on jo se, että ylempi upseeristo tällä kertaa on pääasiassa Wilhelm II armeijassa palvelleita jääkäreitä. Uuden armeijajärjestyksen mukaan muodostaa sen rungon yli 100.000 jäsentä käsittävä porvariskaarti, suojeluskunnat, jolla on vielä 40—50.000 jäsentä käsittävät nais-, tyttö- ja poikajärjestöt apunaan. Asevelvollisten fasistisessa kasvatuksessa on viimeisimpiä keksintöjä se, että punakaartilaiden Suomen vallankumouksen aikana 1918 suorittamat uroteotkin koetetaan esittää heille jonakin ainoastaan suomalaisille ominaisina tekoina.

Suomen suurporvariston rikolliset aiheet syöstä Suomen maa ja kansa veriseen imperialistiseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan voidaan estää toteutumasta vain laajojen joukkojen voimakkaan yhteisen taistelun kautta ja kansainvälisen sodanvastaisen kansanrintaman tukemana. Tähän taisteluun kutsuu Suomen kommunistinen puolue kaikkia työläisiä, talonpoikia, naisia ja miehiä, nuorisoa ja työtätekevää intelligenssiä.

Suomen työtätekevien luokkien menneiden taistelujen historiassa on monia kauniita esimerkkejä kansainvälisestä taisteluveljeydestä, proletaarisesta internatsionalismista, erityisesti entisen Venäjän ja nykyisen Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain kanssa taistelussa yhteistä vihollista vastaan. Suomen työläiset ja talonpojat ne olivat, jotka v. 1917 yhdessä bolsheviikkien kanssa puolustivat kansansa itsemääräämisoikeutta Kerenskin hyökkäyksiä vastaan, suurporvariston edustajien sen sijaan vehkeillessä Kerenskin kanssa. Suomen vallankumouksessa v. 1918 taistelivat sadat venäläiset, lättiläiset ja virolaiset työläiset ja talonpojat rinta rinnan suomalaisten punakaartilaiden kanssa Suomen suurporvaristoa ja imperialistisen Saksan valloittaja-armeijaa vastaan. Vv. 1918—20 vuodattivat taas suomalaiset punakaartilaiset vertaan Punaisen armeijan riveissä sosialistisen isänmaamme puolesta Koltshakia, Judenitshia, englantilaisia, puolalaisia, ranskalaisia ja suomalaisia intervensiojoukkoja vastaan. V. 1922 taistelivat he Neuvosto-Karjalan sydänmailla tov. Antikaisen johdolla Karjalan kansan vapauden puolesta suomalaisia rosvoja vastaan. Samaan aikaan kokoontuu työväestö ja köyhä talonpoikaisto Suomessa kompuolueen johdolla suuriin mielenosoituksiin ja joukkoliikkeisiin estääkseen Suomen porvariston lähettämästä uusia rosvolaumoja Karjalaan. Pohjois-Suomessa järjestettiin puolueemme johdolla metsätyöläisten ja talonpoikain aseellinen kapina. Suomen por-

varistoa lyötiin silloin sananmukaisesti sekä edestä että takaa. Nämä monenkertaiset proletaarisen aseveljeyden muistot elävät vielä tänäkin päivänä kirkkaina maamme työtätekevien mielissä ja lujittavat proletaarisen internationaalien siteitä ja innostavat uusiin yhteisiin taisteluihin.

Suomen työläisten sympatiat Neuvostoliittoa kohtaan, huolimatta porvariston häikäilemättömästä shovinistisesta kiihoituksesta, ovat aina olleet voimakkaat. Erityisesti suurporvariston fasistisen diktatuurin puristuksessa on työväki oppinut tuntemaan, että Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain taistelu sosialismin puolesta on taistelua myöskin Suomen työtätekevien vapauden ja paremman tulevaisuuden puolesta. Kun puolueemme v. 1930 sattuneen fasistikaappauksen jälkeen ei kahteen vuoteen onnistunut järjestämään yhtään todellista joukkomielenosoitusta, niin tapahtui se ensi kerran juuri Lokakuun vallankumouksen vuosipäivänä. Kesellä ankaraa fasistista terroria ja huolimatta koko kaupungin poliisivoiman liikkeelle mobilisoinnista kokoontui pienessä Turun kaupungissa 5—6000 työläistä osoittamaan mieltään Neuvostoliiton 14-vuotisen olemassaolon johdosta.

Pikkuporvarillisissakin kansankerroksissa, jotka tähän saakka ovat olleet shovinistiselle kiihoitukselle erittäin alttiita, alkaa sodan läheisyys ja sen esiin loihtimat kauhut nostattaa mieliä suurporvariston rikksellista vehkeilyä vastaan. Edellä mainittu "Turun Sanomatkin" kirjoittaa, että "saksalaisen politiikan vanavedessä kulkeminen on joskus johtanut katkeriin nöyryytyksiin. Niin saattaisi tapahtua vastaisuudessakin — vahingoksemme". Näin kirjoittaa lehti muistelllessaan Saksan imperialismin Suomessa v. 1918 toimeenpanemaa pakkovaltaa, ja että Suomi sai itsenäisyytensä sosialistisen Neuvostoliiton proletariaatin, Leninin ja Stalinin puolueen kädestä, ja että Neu-

vostoliitto ja bolsheviikit ovat olleet senkin jälkeen ja ovat nyt Suomen itsenäisyyden säilymisen varmin turva. Aivan samoin kuin Neuvostoliiton taistelu Judenitshia ja Koltshakia vastaan v. 1919 pelasti Suomen itsenäisyyden, niin on nytkin Neuvostoliiton taistelu rauhan puolesta myös taistellua Suomen kansan riippumattomuuden puolesta.

Puolueemme tunnukset voittavat alaa tähän saakka politiikan ulkopuolella olleissa pikkuporvarillisissakin piireissä. Sotatilan suojaamana tulee Suomen ruotsalaiseen kansallisuuteen kohdistuva sorto monta kertaa ankarampaksi kuin mitä se nyt on. Sen tietäen suhtautuu sen työtätekevät kerrokset myös yhä suuremmalla epäilyllä suurporvariston sotakiihoitukseen.

Paljon on luonnollisesti vielä niin työväen kuin pikkuporvaristonkin keskuudessa pasifistisia harhoja. On ihmisiä, jotka luulevat pääsevänsä sodan kauhusta sillä, että heittävät sodan syttyessä aseensa pois. Tätä vastaan selittää Suomen kommunistinen puolue, että silloin kun porvaristo on työväelle aseet antanut, ei niitä saa vapaaehtoisesti pois luovuttaa. Ne aseet, jotka porvaristo aikoo suunnata Neuvostoliiton työläisiä ja talonpoikia vastaan, on sodan syttyessä suunnattava omaa suurporvaristoa vastaan.

Jos Suomen ryöstönhaluinen porvaristo kaikesta huolimatta uskaltaa syöstä maansa sotaan Neuvostoliittoa ja Neuvosto-Karjalaa vastaan, kehoittaa puolueemme kaikkia työläisiä, talonpoikia, naisia ja nuorisoa, työtätekevää intelligenssiä ja sorrettua ruotsalaista kansallisuutta tekemään kaikkensa sodan lopettamiseksi, seuraamaan Suomen proletariaatin parhaimman pojan ja ansioituneen Neuvostoliiton puolustajan toveri Antikaisen esimerkkiä ja samalla urhoollisuudella ja samalla neuvokkuudella taistelemaan rinta rinnan mahtavan Punaisen armeijan kanssa

imperialistisia rosvoja vastaan Neuvostoliiton puolesta. Imperialistinen rosvosota on muutettava kansalaissodaksi. On kukistettava Suomesta riistäjien valta ja luotava sen tilalle työläisten ja talonpoikain Neuvosto-Suomi. **(Suosionsoit-
tuksia.)**

Нота — :50 kop.

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО МИРЯ
ПЕТРОЗАВОДСК, 1935